

תאליף: רנא منصور عودة
 رسوم: نادين صيداني
 الحظيرة
 الفئة العمرية: الروضة

نشاط مع الأهل

- نتحدث مع طفلنا حول سلوك دُني في البيت وفي الروضة: لماذا ترفض ما يقدم لها أو يُطلب منها؟ نتحدث حول ما يمكن أن تشعر به دُني في هذه المواقف.
- نحضّر مع طفلنا بطاقتين، على الأولى نكتب كلمة "بدي" (مع وجه مبتسم) وعلى الأخرى "بديش" (مع وجه عابس). حين نرفع البطاقة الأولى، نطلب من الطفل أن يذكر أمراً يريده دائماً، والعكس مع البطاقة الثانية. قد نتناوب الأدوار، فنعبّر نحن - الأهل - عن سلوكيات نريدها أو لا نريدها ضمن حياتنا العائلية.
- نختار موقفاً واحداً يتكرر في مشهد عائلتنا، يعبر فيه الطفل عن رفضه القيام بعمل ما (كأن يرتب أغراضه مثلاً، أو يستحم، أو يلبس الملابس التي يختارها له الأهل) ونمثله. نشجع الطفل من خلال الحوار التمثيلي على التعبير عن سبب رفضه، ونسأل رأيه في اقتراحات بديلة تخفف من وتيرة وحدة الرفض (كأن نعرض عليه عدة إمكانيات للباس، أو أن يختار جزءاً من الملابس).
- يمكننا أن نصيغ مع الطفل "اتفاقية" حول الأمور التي يرغب بأن يقوم بها ونسمح له بذلك، وأخرى لا نسمح له من منطلق مسؤوليتنا كأهل (كأن يلعب في الشارع). يمكننا أن نستخدم قصاصات صور من الجرائد والمجلات وأقلام الرّسم لنحوّل النشاط إلى ورشة فنية ممتعة.
- يمتاز أسلوب الرّسامة باستخدام بارز للدائرة وأجزائها في تشكيل رسومات بتقنية الكولاج. قد نحب أن نشكل معاً رسمة كبيرة لأفراد عائلتنا باستخدام هذا الأسلوب.

אִפְקָר לַדְּמִיג הַכְּתָב בַּי הַצִּיבָּ

- נְתוּפִי בַּי הַקְּרֵאָה הָאוּלָּה עַד הַעֲנוּן: מִן הַי דְּנִי בְּרֵאִיכֶם? וּמָאזָה תְּרִיד? תְּתִיחַ הַזֶּה הַמַּחֲדָתָה לְאַפְטָל אֲנִי עֵבְרוּ עַן אֲמֹר יִרְגְּבוּנָהּ.
- נְעוּד מִעַ אֲפְטָל אֶלִּי הַמּוֹאֲפִי הַלִּי תְּרִפֹּץ בַּיְהָ דְנִי אִפְתְּרָחַת מִן חוּלָהּ: וְגִבֵּה הַפְּטוּר, וְהַמַּלְבִּיס הַלִּי תַעֲדָהּ הָאִם לָהּ. נְתַחֲדַת מַעֲהֶם חוּל אֲסָבָב רִפֹּץ דְנִי בְּרֵאִיֶּהֶם (רִיבָּמָה לֹא תַחֲבֵי נֹעַ הַטַּעַם הַמִּקְדָּם לָהּ, וְרִיבָּמָה תְּרִיד אֲנִי תַלְבִּיס הַתְּהוֹב הַגִּדִיד לְתִרִיֶּה לְאַסְדָּקָאָהָּ). נִסְתַּחֲדֵם תַּמְתִּיל הָאֲדוּרָה – הַמְּרִיבִיֶּה כְּאִם וְאַחַד הָאַפְטָל כְּדְנִי. נְתַלְבֵּב מִן הָאַפְטָל הַמַּסְעִידָה בַּי אִפְתְּרָח חֲלוּל בְּדִילָה עַלִּי הָאִם וְעַלִּי דְנִי.
- תְּרִפֹּץ דְנִי אֶעֱטָה לְלַעֲבָה לְסִדִּיקְתָּהּ. נְתַחֲדַת מִעַ אֲפְטָל חוּל מָה יִמְכֵּן אֲנִי יִכּוֹן סָבָב רִפֹּץ דְנִי. כִּיִּף יִמְכֵּן אֲנִי תַשְׁעַר דְנִי, וְכִיִּף מִמְכֵּן אֲנִי תַשְׁעַר סִדִּיקְתָּהּ בַּי תֵּלֵק הַלְּחִצָּה? נְשַׁגֵּעַ הָאַפְטָל עַלִּי אִפְתְּרָח חֲלוּל בְּדִילָה.
- נְתַחֲדַת חוּל מּוֹאֲפִי שְׁבִיבִיָּה קִד תַּחֲדַת יוּמִיָּה בַּי הַרוּצָה. כִּיִּף תַּעֲמַל הָאַפְטָל מַעֲהָ, וְכִיִּף תַּעֲמַלְת הַמְּרִיבִיֶּה? נּוֹרֵץ עַלִּי הָאַפְטָל וְגוּהָ מִבְּתַסְמָה (אֲרִיד) וְוּגוּהָ עָבַסָה (לֹא אֲרִיד). נְשַׁגֵּעַ כָּלִּי הַחֲדִיִּת עַן אֲמִר יִרִידֶה וְאַחַר לֹא יִרִידֶה בַּי הַרוּצָה, חִינִי יִרְפַּע רִסְמָה הַוּוּגֶה הַמַּלְאִם. יִתִּיחַ לָנָה זֶלֶק כְּמְרִיבִיָּת אֲנִי נְתַעֲרֵף אֲכַתֵּר עַלִּי מִיּוּל וְאַחִינָּה סַעּוּבָת הָאַפְטָל כְּמַגְמוּעָה וְכָלִּי הַפֶּלֶל כְּפִרְד.
- יִמְכֵּנָה אֲנִי נְדַעוּ הָאֵהֶל אֶלִּי וְרִשָּׁה תְּאֻלִּיִּף כְּתָב מַעַ הַפְּלֶהֶם בַּעֲנוּן “פִּלַּנֶּה/ה יִרִיד/תְּרִיד”. וְהַזֶּה מְנַסְבֵּה אֲנִי יִתַּעֲרֵף הָאֵהֶל עַלִּי אֲמֹר יִרְגְּבוּנָהּ אֲפְטָלֶהֶם בַּי חַיָּתֵהֶם הָעֵתִלִּיָּה.
- תְּקִינָה הַרְּסָם – כּוּלָּג מִן הַדְּאִרָה וְאַגְזָאָהָּ – תַּשְׁהֵל עַלִּי אֲפְטָל הַזֶּה הָעֲמֵר תַּשְׁכִּיל וְוּגוּהֶם וְהַסָּאֲקָהָּ עַלִּי אֲגַלְפָה כְּתִבֵּהֶם הַחֲסָסָה מִתְּלָהּ.